

pas op mijn tweeënveertigste achter en plotseling viel alles op zijn plek. Tot die tijd sleepte ik het leven als een dood paard achter mij aan en toen ik een 'stempeltje' kreeg, ben ik twee jaar boos geweest en vond ik dat ik mijn leven had vernald. Mijn kans op alsnog een carrière had ik tot nihil weten te reduceren. Ik moest aan de medicijnen en daar was ik het niet mee eens, want dan zouden die *himmelhoch jauchzende* momenten ook afgevlakt worden. Na het opmaken van de kosten-batenanalyse realiseerde ik me dat die pieken ook niet zo leuk waren. Ze waren vooral dodelijk vermoeiend, zeker voor mijn naasten die ik dit niet meer aan wilde doen.

Het mooie was dat ik aan een nieuw leven begon en ik een doel voor ogen kreeg. Eerst puinruimen en dan ordenen. Terwijl ik in de puinruim-fase zat, begon ik met autonoom werk en langzaam maar zeker kwam de orde. Letterlijk. Ik begon met verticale strepen en beperkte mij tot de schrale bosschages uit mijn omgeving en op de route van en naar mijn atelier in Tilburg. Er was zoveel aan informatie, daar kon ik wel jaren mee vooruit. Het frisse groen in het voorjaar, de prachtige goud- en kopertinten in het najaar en in de vroege winter als de zon op de dennen bij Bergeijk scheen, het Sienna gebrand met de paarse schaduwen.

Je moet je voorstellen: alles wat ik zie, wordt niet gefilterd, ik moet zelf een manier vinden om tot een bepaalde essentie te komen. Ik ging altijd liever naar de bergen dan naar de zee, maar door de eenvoud in het landschap kon ik aan zee

wel tekenen en schilderen en in de bergen niet. Dan vielen mijn potloden en penselen stil omdat het allemaal zó overweldigend was. Ik kon er uren zitten kijken met een brok in mijn keel van ontroering en bewondering.

Mijn eerste schilderijen zijn, ondanks het vervreemdende effect, toch nog herkenbaar als zijnde boomstammen of bossen. Ze hebben nog een titel die verwijst naar een waarneembare situatie, uiteraard door mij geïnterpreteerd. Door de jaren heen balanceert mijn werk tussen abstract en figuratief en zodra ik het schilderij een poëtische titel neig te geven, verbeeldt het eerder een gevoel dan een landschap.

Het eerste abstracte, door mij geaccepteerde, voltooide schilderij is 'Window on the World'. Het is het verhaal van mijn leven: hoe ik al modderend, aan de late kant volwassen werd en alles uiteindelijk in goede aarde viel. Het doorkijkje is een verte waar vaag wat informatie uit te halen valt, maar niet te veel. Het is een afspiegeling van mijn geheugen dat lange tijd trucjes met mij heeft uitgehaald. Hele periodes zijn vervaagd door alle optaters die mijn hersens hebben gehad. Want dat doet zo'n stoornis, het beschadigt je hersens. Nu heb ik er nog niet al te veel last van, maar hoe ouder ik word, hoe meer het zich zal manifesteren. Ik vind het niet erg, want er heerst steeds vaker relatieve rust in mijn hoofd.

En de titel? Die verzoon mijn man die communicatiewetenschappen heeft gestudeerd. Hoe alles uiteindelijk op zijn plek valt, ik vind het een wonder.

